

LỜI NGỎ

Bạn đọc thân mến!

Trong tôi luôn có một đứa trẻ giàu trí tưởng tượng dù có đang ở độ tuổi nào đi chăng nữa. Tôi luôn thích đặt ra những câu hỏi cho người khác. Thế nhưng hầu hết mọi người chẳng ai đủ kiên nhẫn và nghiêm túc để trả lời.

Thời thơ ấu, khi được mẹ kể cho nghe những câu chuyện cổ tích, tôi không ngừng thắc mắc tại sao thần lại ở trong đèn, tại sao cô bé lại quàng khăn đỏ chú không phải màu nào khác, hoặc tại sao công chúa không ngủ ở nhà mà lại vào trong rừng, và rất nhiều những điều lạ lùng như thế... Những câu hỏi lớn lên cùng tôi, vẫn cái kiểu ngây ngô trẻ con ấy, và vẫn chẳng có câu trả lời nào.

Có thể tất thảy đều là khởi nguồn, dẫn dắt, để đến cuối cùng, tôi phải đi tìm đáp án, bằng những trang viết. Mỗi ngày tôi lại thấy một cách rõ ràng: Các nhân vật đang trò chuyện với tôi, chúng tôi cảm ơn nhau vì đã không từ bỏ nhau. Đó là cách mà những câu chuyện của tôi ra đời.

Tôi cũng hi vọng và tin tưởng rằng, các câu chuyện trong quyển sách này sẽ giúp những đứa trẻ hiếu kì giống như tôi có thể tìm được cho mình câu trả lời và mở ra một góc nhìn mới cho truyện cổ tích.

Rất xưa rồi, cái thời mà những điều kì lạ vẫn thường xảy ra. Ở một ngôi làng hẻo lánh và nghèo khó, có một cậu bé tên là Hassan. Không rõ bố cậu là ai. Nhà chỉ có hai mẹ con nên họ rất yêu thương nhau. Dù còn nhiều thiếu thốn nhưng gia đình Hassan và những người dân nơi đây vẫn có cuộc sống yên bình và vui vẻ. Từ khi sinh ra, Hassan đã có một làn da màu xanh khác thường. Dẫu vậy cậu không bao giờ bị chê cười vì là một đứa trẻ rất thông minh, tốt bụng. Tuy nhiên, Hassan lại nghịch ngợm vô cùng. Cậu cũng là thủ lĩnh của đám trẻ con trong làng, chuyên bày những trò quậy phá khiến người lớn phát cáu nhưng không bao giờ giận chúng lâu được.

Vì nghèo nên khi chơi cùng nhau, Hassan và các bạn hay ước mong cuộc sống tốt đẹp hơn. Một buổi trưa, Hassan đợi cho mẹ ngủ say rồi trốn đi chơi. Lúc trở về, mẹ đã khóa cổng nên cậu phải trèo tường. Vừa tiếp đất, chân Hassan giẫm phải cái gì đó.

- Ối ối, cái chân của tôi!

Hassan nhìn quanh, tìm được thủ phạm là một chiếc đèn cũ nằm lăn lóc bên cạnh khóm hoa. Cậu tức giận định đá đi thì từ chiếc đèn ánh lên một tia sáng lấp lánh làm nổi bật những họa tiết kì quặc khắc trên thân đèn. Tò mò nên cậu nhặt chiếc đèn ấy lên, mang về nhà, kì cọ cho sáng bóng như gương.

Vào mỗi buổi chiều, bọn trẻ thường tụ tập dưới một gốc cây cổ thụ, bày đủ trò để chơi cùng nhau. Hôm ấy Hassan mang cây đèn đến. Cậu nảy ra một trò vui và nói với các bạn rằng đây là một cây đèn thần, có thể thực hiện được mọi điều ước.

- Nói dối, làm gì có chuyện như vậy. - Một cậu bạn phản bác.

- Không tin thì cậu cứ thử. - Hassan tự tin đáp lại.

Cậu bé kia làm động tác vuốt bộ râu giả, đôi mắt mờ mông. Sau một hồi cân nhắc, cậu ta nở nụ cười tươi, kêu lên:

- Vậy tớ ước có một con diều thật đẹp!

- Tớ nữa! Tớ ước có một chiếc quần lành lặn! - Một cậu bé khác nói.

Hassan gật đầu.

- Được rồi. Giờ các cậu xoa tay vào đây đi.

Hassan để các bạn lần lượt xoa tay vào cây đèn và hô lên điều ước.

- Khi nào điều ước mới thành sự thật?

Hassan trầm tư rồi trả lời.

- Vào giờ này ngày mai, nhé.

Bọn trẻ đồng ý. Sau đó chúng kéo nhau về nhà.

*

Tối đó, Hassan cố gắng tìm cách biến những điều ước của các bạn thành sự thật, dù chỉ một phần nào, theo cách của trẻ con. Cậu mong mình có thể làm cho mọi người hạnh phúc. Suốt đêm, Hassan thắp đèn để cắt dán một con diều bằng tất cả giấy màu cậu để dành được. Quá nửa đêm cậu mới hoàn thành con diều, vì mệt quá nên ngủ gục xuống bàn. Khi được mẹ bế vào giường, trên môi cậu vẫn đang nở nụ cười.

Sáng hôm sau, Hassan vẫn còn một điều ước khó khăn nữa cần thực hiện.

Cậu thở dài, thầm than: “Tìm đâu một chiếc quần lành lặn bây giờ?”

Sau một thoáng suy nghĩ, cậu lấy ra chiếc quần lành nhất của mình. Gọi là lành nhưng cũng vá chằng vá đụp rất nhiều chỗ rồi. Sau đó cậu mang tất cả đến chỗ hẹn. Hassan đến sớm nên tranh thủ đi hái hoa dại tết thành những chiếc vòng tay, vương miện. Cậu vừa kịp hoàn thành thì bọn trẻ kéo nhau đến. Hassan đưa quà cho từng đứa. Ánh mắt chúng tràn ngập hạnh phúc vì điều bất ngờ này. Hôm ấy bọn trẻ đã có một ngày rất vui vẻ.

*

Các bạn của Hassan loan tin rằng cậu có một cây đèn thần. Người dân trong làng đều hiểu đó là trò chơi trẻ con.